ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. P. M.**, zast. Mgr. Michalem Janíkem, advokátem, se sídlem Pivovarská 15, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2022, č. j. OAM-396-15/ZR-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022, č. j. 55 A 59/2022-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a uložil mu podle § 77 odst. 3 téhož zákona lhůtu k vycestování z území o délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

[2] V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že bylo nepřiměřeně zasaženo do práva na ochranu rodinného a soukromého života a to jak jeho, tak i rodinných příslušníků, zejména pak jeho tří nezletilých dětí. S ohledem na ustálenou judikaturu NSS je nezbytné náležitě posuzovat přiměřenost dopadů případného správního rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Tuto přiměřenost žalovaný dostatečně nezkoumal, převážně se pro odůvodnění svých závěrů omezil na citace některých soudních rozhodnutí, jejichž jednotlivé pasáže však

vytrhával z celkového kontextu dané věci, nerespektoval odlišnosti od předmětné věci a nezohlednil podstatné skutečnosti pro posouzení důvodnosti argumentace žalobce. Žalobce a jeho rodina mají mezi sebou stále existující silné vazby a jakýmkoliv rozdělením, zejména tím, že by žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a musel by po téměř 30 letech odcestovat z České republiky do Vietnamu, by došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho tří nezletilých dětí a manželky, která o trestné činnosti žalobce nevěděla. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s čl. 3 a 8 Úmluvy o právech dítěte, neboť zájem nezletilých dětí musí být vždy předním hlediskem při rozhodovací činnosti, bez ohledu na jejich státní příslušnost. Žalovaný nevznesl žádné dostatečně pádné argumenty pro převahu hlediska ochrany veřejného pořádku. Žalobce se sice dopustil vážného protiprávního jednání sankcionovaného trestním právem, jednalo se však o ojedinělý exces v jeho jinak řádném životě. Závěrem žalovaného, že se žalobce měl dopouštět opakovaně trestné činnosti, není ničím podložený. Nezletilé děti žalobce se narodily a žijí v České republice bez jakýchkoli vazeb na Vietnam, nehrozí rozvrat jeho manželství, vzdálenost ČR a Vietnamu v kombinaci s vízovou povinností mezi těmito státy výrazně komplikuje případný kontakt žalobce s rodinnými příslušníky v ČR. Odstěhování se rodinných příslušníků s žalobcem do Vietnamu není reálně možné.

[3] Krajský soud žalobu zamítl nadepsaným rozsudkem. Nepřisvědčil žalobci, že žalovaný nepostupoval podle kritérií shrnutých v judikatuře ESLP. Žalovaný dostál povinnosti zohlednit zájmy tří nezletilých dětí žalobce dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, když vycházel zejména z čl. 9 odst. 2 a 3 a čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte. Soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

[4] Ve věci není sporu, že napadeným rozhodnutím dojde k citelnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jakkoli nelze zároveň odhlédnout od skutečnosti, že jeho soukromý rodinný život bude citelně narušen již v důsledku dlouhodobého výkonu trestu odnětí svobody. Žalobcem namítané rodinné vazby nejsou dostatečnou protivahou k trestné činnosti směřující proti veřejnému zájmu České republiky. Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání (výroba drog jako člen organizované skupiny za účelem jejich prodeje, a to ve velkém rozsahu), že zásah do jeho soukromého a rodinného života i do soukromého a rodinného života členů jeho rodiny nelze považovat za nepřiměřený. K obdobnému posouzení dospěl i NSS v obdobných případech, např. v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, nebo v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31.

[5] Ani skutečnost, že žalobce má na území České republiky nezletilé děti, nemůže převážit nad zásadním porušením veřejného pořádku, kterého se žalobce svou trestnou činností dopustil (srov. obdobně např. rozsudky NSS ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, bod 28, či ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 Azs 196/2019-27, body 19 a 20). Ani zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, „*trumfovou kartou*“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo (viz rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Azs 122/2020-48, bod 24, nebo ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, bod 15). K závěru, že nelze absolutizovat právo na rodinný život ani za situace, kdy se na území nachází nezletilé dítě cizince, nad ostatní (veřejné) zájmy, se vyjádřil i Ústavní soud v usnesení ze dne 12. 4. 2022, sp. zn. I. ÚS 154/22, bod 16.

[6] Závěrem soud dodal, že žalovaný napadeným rozhodnutím sice žalobci zrušil trvalý pobyt na území České republiky, avšak přímým důsledkem tohoto rozhodnutí není zákaz pobytu žalobce (vyhoštění). Zrušení platnosti trvalého pobytu, na rozdíl od správního vyhoštění, neznamená absolutní překážku pobytu žalobce v České republice. Možnost vstupu do České republiky mu zůstane zachována, žalobce tedy může udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat i o zisk pobytového oprávnění, navíc za situace, kdy manželka i děti žalobce mají na území České republiky platné pobytové oprávnění (shodně např. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41, bod 21).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Poukázal na svoji rodinnou situaci a namítl, že žalovaný, potažmo krajský soud nesprávně aplikovali čl. 8 Úmluvy o právech dítěte ve vazbě na konkretizující kritéria stanovená rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) ze dne 9. 10. 2003, *Slivenko proti Lotyšsku*, stížnost č. 48321/99, stanovená pro posuzování nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný tato kritéria při hodnocení důkazů nezvažoval, krajský soud neprovedl výslech manželky stěžovatele, který byl podstatný zejména k prokázání otázky naplnění kritérií nezbytných pro posouzení přiměřenosti zásahu do práv nezletilých a rodinného života stěžovatele. V důsledku neprovedení tohoto důkazu nebyl náležitě zjištěn skutkový stav. Zcela odporující provedeným důkazům je pak závěr žalovaného o tom, že se stěžovatel měl protiprávní činnosti dopouštět opakovaně. V postupu hodnocení důkazů spatřuje stěžovatel nedůvodný formalismus bránící žalovanému a krajskému soudu na základě stěžovatelem předložených důkazů řádně aplikovat příslušné právní předpisy. Pokud žalovaný a následně krajský soud dovodil i po provedení testu proporcionality, že existují právní předpoklady pro zrušení trvalého pobytu stěžovatele, jedná se o nesprávné právní posouzení této otázky při aplikaci „čl. 8 (3) Úmluvy o právech dítěte“ (stěžovatel má patrně na mysli čl. 9 odst. 3 této úmluvy, neboť čl. 8 odst. 3 úmluva neobsahuje, pozn. NSS).

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 441/2018-32 a uvedl, že výslech stěžovatele či jeho rodinných příslušníků není potřeba provádět, pokud nemohl přinést nové skutkové okolnosti, které by mohly jakkoliv ovlivnit výsledek posouzení. Stěžovatel navíc po celou dobu správního řízení tento důkaz (výslech rodinných příslušníků) nenavrhl. Skutkový stav věci byl řádně zjištěn a bylo provedeno dostatečné dokazování. Zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou porušeny ani příslušné články Úmluvy o právech dítěte a to i s ohledem na stěžovatelem zmiňovaná kritéria stanovená judikaturou ESLP. Jedná se o zcela přiměřený důsledek posouzení trestněprávního jednání stěžovatele a nezbytnosti prosadit převažující veřejný zájem. Právní řád poskytuje určité možnosti (např. v podobě krátkodobých víz), aby stěžovatel mohl své děti v ČR navštěvovat. K obdobnému posouzení v podobných případech opakovaně dospěl NSS (rozsudek č. j. 2 Azs 147/2016-30). Žalovaný se dostatečně zabýval přiměřeností dopadu do rodinného života stěžovatele i jeho rodinných

příslušníků, a to i s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Situaci stěžovatele vzal v potaz tak, jak požaduje ESLP. Stěžovatele bude jeho rodina v případě jeho vycestování nepochybně postrádat, to však samo o sobě ještě neznamená, že je rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění stěžovatele nepřiměřené. Obstojí rovněž závěr, že se stěžovatel dopouštěl protiprávní činnosti opakovaně, neboť se podílel na organizování a realizaci obchodu s velkým množstvím psychotropní látky metamfetamin (pervitin) a s léky obsahující prekursor pseudoefederin po dobu minimálně 5 měsíců. Opakované narušení veřejného pořádku lze totiž naplnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účel uplatnění trestné právních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, *Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*

[12] Dle čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte [S]*táty, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte.*

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že u trestné činnosti uvedené v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákonodárce [na rozdíl od trestné činnosti uvedené v odst. 2 písm. f) téhož ustanovení] výslovně nevyžaduje poměřování zásahu do soukromého a rodinného života cizince. To však neznamená, že v situaci kdy stěžovatel ve správním řízení sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dostatečně konkrétně namítne, se intenzita zásahu nemá zkoumat, neboť vždy je třeba respektovat čl. 8 této úmluvy, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 - 30).

[14] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o správnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky do soukromého a rodinného života stěžovatele

žalovaným a krajským soudem, resp. též posouzení souladu napadeného rozhodnutí s Úmluvou o právech dítěte.

[15] Při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu vychází zdejší soud z judikatury ESLP, podle které je při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku* ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, ze dne 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Üner proti Nizozemsku*, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, a rozsudek ESLP ve věci *Khan proti Německu*, ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, či ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41).

[16] Stěžovatel ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života v kasační stížnosti upozornil, že na území České republiky žije nepřetržitě od roku 1993, od roku 2008 v manželství s T. T. H. a narodili se jim 3 nezletilé děti dne X, X a X. Uvedl v této souvislosti, že se jednalo o jediné excesivní vybočení z jeho jinak řádného života, přičemž jeho rodina již nemá žádné vazby na svoji domovskou zemi.

[17] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen za trestnou činnost rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020, sp. zn. 49 T 11/2019, za zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Za to byl odsouzen podle § 283 odst. 3 za použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 6 let a podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2021, č. j. 11 To 15/2021-4846 byl výrok o trestu výše uvedeného rozsudku městského soudu v celém rozsahu zrušen a stěžovatel byl podle § 283 odst. 3 trestního zákoníku pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 roků a podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

[18] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na základě námitek stěžovatele zabýval přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Poukázal na okolnosti rodinného života stěžovatele na území České republiky a uvedl, že v listopadu 2021 nastoupil výkon trestu odnětí svobody s předpokládaným koncem trestu v listopadu 2028. Ve věznici byl dosud navštíven pouze jednou dne 29. 4. 2022 a to manželkou a nejmladší dcerou. Následně žalovaný zmínil, že to byl stěžovatel, kdo svým jednání vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost soužití rodiny. Právě protizákonná činnost, které se stěžovatel dlouhodobě a vědomě dopouštěl, zapříčinila rozdělení rodiny, resp. odloučení stěžovatele od dětí. Soudem uložený dlouholetý nepodmíněný trest odnětí svobody, kvůli kterému nebude stěžovatel vychovávat své dvě nejmladší dcery již od nejútlejšího věku, bude mít rozhodně větší dopad do rodinného života stěžovatele a jeho dětí, než zrušení povolení k trvalému pobytu. Zrušení trvalého pobytu stěžovatele neznamená zákaz kontaktu s jeho dětmi. Dále žalovaný upozornil, že stěžovatel započal s páchání trestné činnosti v době jen těsně po

narození své prostřední dcery, zatímco nejstarší dcera měla v té době 7 let. Stěžovatel si musel být vědom, že ho za uvedenou činnost může postihnout trest odnětí svobody a zrušení povolení k trvalému pobytu. K případnému vycestování stěžovatele z území fakticky dojde až po jeho propuštění z vězení. Bude pak záležet na rozhodnutí rodiny, zda budou rodinní příslušníci následovat stěžovatele do domovské země, nebo zda zůstanou v České republice. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, NSS konstatoval, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.

[19] Žalovaný dále uvedl, že zrušení trvalého pobytu není porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP), neboť je v zájmu národní a veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku, předcházení zločinnosti a ochrany zdraví, aby na území ČR nebyl umožněn pobyt cizinci, který zde opakovaně páchá závažnou a úmyslnou drogovou trestnou činnost. Svým opakovaným trestněprávním chováním jednal stěžovatel proti zájmu národní a veřejné bezpečnosti a ochraně pořádku. Trestná činnost (výroba a distribuce pervitinu ve velkém rozsahu), za kterou byl stěžovatel odsouzen, dosahovala intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

[20] K Úmluvě o právech dítěte žalovaný uvedl, že v čl. 9 odst. 3 připouští i oddělení dítěte od rodičů. Požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Zrušením povolení k trvalému pobytu tak nejsou porušena příslušná ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Ve veřejném zájmu není, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen za zločin spáchaný ve velkém rozsahu, jako je tomu u stěžovatele. Přísný postup vůči drogovým deliktům je vysoce žádoucí už proto, že neustále se zvyšující rozsah užívání návykových látek způsobuje obrovské škody a má zničující dopad na společnost.

[21] Také krajský soud se v napadeném rozsudku přiměřeností dopadů rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele zabýval. Poukázal na relevantní judikaturu. Ztotožnil se s hodnocením žalovaného a konstatoval, že stěžovatelem namítané rodinné vazby nejsou dostatečnou protivahou k trestné činnosti směřující proti veřejnému zájmu České republiky. Skutečnost, že stěžovatel má na území nezletilé děti, nemůže převážit nad zásadním narušením veřejného pořádku, kterého se stěžovatel svou trestnou činností dopustil.

[22] V návaznosti na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že krajský soud i žalovaný vzali v úvahu všechny relevantní okolnosti. Při posouzení věci nijak nezpochybnili existenci soukromého a rodinného života stěžovatele na území České republiky. Za neopodstatněnou proto považuje zdejší soud námitku, že krajský soud neprovedl výslech manželky, a v důsledku neprovedení tohoto důkazu nebyl náležitě zjištěn skutkový stav. Výslech manželky stěžovatele by byl nadbytečný, neboť by nemohl do zjištěného skutkového stavu vznést žádné nové skutečnosti, a to ani do posouzení přiměřenosti

dopadů rozhodnutí. Krajský soud tudíž nepochybil, když stěžovatelem navržený výslech jeho manželky pro nadbytečnost neprovedl.

[23] Z výše uvedeného je dále zřejmé, že jak žalovaný, tak i krajský soud se otázkou přiměřenosti rozhodnutí žalovaného náležitě zabývali. Zohlednili situaci stěžovatele i jeho rodiny a porovnávali veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život stěžovatele. Z rozhodnutí žalovaného i z napadeného rozsudku je zřejmé, že žalovaný i krajský soud si byli vědomi závažnosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Vyhodnotili proto intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k vydání rozhodnutí žalovaného. Lze tedy shrnout, že se věcí zabývali s dostatečnou pečlivostí a nejednalo se o formální posouzení věci, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Závěry žalovaného a skutečnosti, jimiž se zabýval, odpovídají v dostatečném rozsahu stěžovatelem zmíněným kritériím uvedeným v souvislosti s rozsudkem velkého senátu ESLP ve věci *Slivenko proti Lotyšsku*. Žalovaný se sice výslovně nezabýval jedním ze stěžovatelem zmíněných kritérií (tím zda manželka stěžovatele při vzniku rodinného pouta věděla o trestné činnosti stěžovatele), to však nic nemění na tom, že skutkový stav byl řádně zjištěn, žalovaný vystihl podstatu věci a řádně ji posoudil.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel se spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti proti ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Škodlivost takovéhoto trestného činu je velmi vysoká. Stěžovatel trestnou činnost páchal úmyslně, po dobu mnoha měsíců. Výše trestu uloženého stěžovateli (8 roků odnětí svobody) a jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou rovněž svědčí o vysoké společenské nebezpečnosti a škodlivosti jednání stěžovatele.

[25] Nejvyšší správní soud má tedy stejně jako žalovaný i krajský soud za to, že se stěžovatel dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze zásah do jeho soukromého a rodinného života v důsledku rozhodnutí žalovaného považovat za nepřiměřený. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v bodu 24 rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, na který přiléhavě poukázal krajský soud, „*stěžovatel si měl a mohl být při páchání úmyslné trestné činnosti veškerých možných důsledků, které s sebou případné odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům* [tohoto] *státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.*“

[26] Závěr žalovaného, že se stěžovatel dopouštěl protiprávní činnosti opakovaně, nepředstavuje pochybení žalovaného a neodporuje zjištěnému skutkovému stavu. Z kontextu rozhodnutí žalovaného je totiž patrné, že se jedná toliko o nepřesně

formulovaný závěr, jímž žalovaný poukazoval na to, že stěžovatel se trestné činnosti dopouštěl po delší dobu (několik měsíců), a nejednalo se tedy o jednorázovou záležitost.

[27] Ke stěžovatelem opakovaně zmiňované Úmluvě o právech dítěte Nejvyšší správní soud uvádí, že zájem nezletilého dítěte nemůže být vnímán absolutně. Tato úmluva v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od rodičů. Děti mají právo na pravidelný kontakt s oběma rodiči (čl. 10 odst. 2 této úmluvy), což však neznamená, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Jak již přiléhavě konstatoval žalovaný, zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou porušena stěžovatelem zmíněná ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud pak přiléhavě konstatoval, že zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, *„trumfovou kartou“*, která přebije jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu. Zdejší soud též vyslovil, že hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší ESLP také do oblasti posuzování zásahu smluvních stran EÚLP do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu v nedávné judikatuře zásadní význam. Nikoli však v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale především z hlediska procesního, kdy je třeba posuzovat, zda příslušné správní orgány a soudy skutečně věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte (který jsou také povinny v konkrétní věci definovat) a případným konkurujícím veřejným zájmem a zda tuto úvahu ve vydaných rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Při poměřování dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince *„je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, a tedy se pečlivě zabývat situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v České republice i v zemi původu, jakož i míru závislosti na péči daného cizince. Nejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se v České republice žilo lépe, nicméně je třeba jej považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam“* (viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a v něm uvedená judikatura ESLP). V posuzované věci však podle Nejvyššího správního soudu převažuje zájem státu na zajištění veřejného pořádku s ohledem na kriminální historii stěžovatele, což vystihl jak žalovaný tak i krajský soud. Rozhodnutím žalovaného navíc nebyl stěžovateli zakázán další pobyt na území České republiky, ale bylo mu pouze odebráno nejvyšší pobytové oprávnění.

[28] Také Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovatel v důsledku rozhodnutí žalovaného nebude moci trvale pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a třemi dětmi. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamu proto představují intenzivní zásah do rodinného života stěžovatele i jeho dětí, na což ostatně poukázal také sám stěžovatel v kasační stížnosti, když zmínil nedostatek zázemí ve Vietnamu a vytržení dětí ze známého prostředí ve kterém se narodily.

[29] Jak však již Nejvyšší správní soud konstatoval v obdobné věci v již zmíněném rozsudku č. j. 2 Azs 147/2016-30, *„na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země*

jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání."

[30] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalovaný i krajský soud posoudili věc správně, a napadený rozsudek proto nelze pokládat za nezákonný.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[32] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu